

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 507/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	2		
1. CZEŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 5 maja 2021 roku o sygnaturze akt II K 302/20			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			

# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty			

wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	

#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	

1		D. K.	<p>- kopnięcie podeszwą buta w tę część karoserii samochodu, na której mieścił się uwidoczniiony w protokole oględzin oraz dokumentacji fotograficznej odcisk tej podeszwy, nie mogło spowodować uszkodzeń, o jakich traktuje akt oskarżenia;</p> <p>- uszkodzenia te w postaci zagniecenia powierzchni drzwi pod klamką przy ich tylnej krawędzi oraz znajdujący się nieopodal ślad odprysku lakieru mogły powstać w wyniku uderzenia lub kopnięcia obcasem obuwia w sytuacji, gdyby drzwi w tej chwili były zamknięte, a nie otwarte czy uchylone.</p>	Opinia biegłego J. M.	311-324 340v-341
<p>0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione</p>					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1	Opinia biegłego J. M.	Opinii tej nie można zarzucić mankamentów, o jakich stanowi przepis art. 201 kpk, zatem nie było powodów, by ją zdyskredytować. Jeśli chodzi o jej pełność – opiniujący odniósł się do wszystkich tez, jakie podniesione zostały w postanowieniu dowodowym. Swoje stanowisko przedstawił i uzasadnił w sposób spójny i klarowny, pozwalający na zrozumienie wyrażonych			

		ocen i poglądów. W opiniowaniu nie został pominięty żaden istotny dowód.	
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
1.	1. zawarte w apelacjach obrońców oskarżonego zarzuty mogącej mieć wpływ na treść wyroku obraży	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny # zasadny	

	<p>przepisów postępowania, tj. art. 4 kpk, art. 5 kpk i art. 7 kpk i 410 kpk oraz będące tego konsekwencją błędne ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę tego orzeczenia, mające wpływ na treść wyroku poprzez uznanie, że oskarżony dopuścił się czynu opisanego w akcie oskarżenia;</p> <p>2. zawarte w apelacjach obrońców oskarżonego zarzuty rażącej niewspółmierności (surowości) wymierzonej oskarżonemu kary.</p>	<p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Ad. zarzutów z punktu 1.</p> <p>Zarzuty, które niezależnie od sposobu ich sformułowania, zmierzały do wykazania</p>			

wadliwości
poczynionych
ustaleń
faktycznych,
będących
następstwem
nierespektowania
przez sąd I
instancji reguł
wynikających z
art. 4 kpk, 7
kpk i 410 kpk,
uznać należało
za uzasadnione.
Zgodzić się też
w konkluzji
ze skarżącymi
należało, iż sąd
I instancji w
sposób
pochopny, nie
przystający do
realiów
dowodowych
sprawy, uznał,
iż oskarżony
dopuścił się
takiego
zachowania,
które
uprawniało
kwalifikowania
je w kategoriach
występku z art.
288 § 1
kk. Z lektury
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku
wyprowadzić
można wniosek,
iż ustalenia
faktyczne
stanowiące
podstawę
wyroku
poczynione
zostały
wyłącznie w
oparciu o

zeznania M. K., przy założeniu, iż zasługują one na wiarę w całości. Skarżący słusznie jednak podnosili, iż tak daleko idący brak krytycyzmu przy ich ocenie był przedwczesny i na wyrost. Uwzględniając poziom konfliktu pomiędzy nim, a oskarżonym, sąd I instancji winien brać pod uwagę, iż jego relacje mogą być obarczone tendencją do wyolbrzymiania i przejaskrawiania tego, co miało go spotkać ze strony oskarżonego. Wobec powziętych z tego powodu wątpliwości sąd odwoławczy podjął próbę weryfikacji wersji poszczególnych uczestników zdarzenia dowodem o charakterze obiektywnym w postaci opinii biegłego i właśnie w tej opinii biegły wyeksponował

tezy, które w ocenie sądu odwoławczego podważyły wiarygodność M. K. na tyle, by uznać je za wystarczającą podstawę do przypisania oskarżonemu zarzuconego czynu. W pierwszej kolejności podnieść należy, iż M. K. w relacjach składanych najbliżej chronologicznie zdarzeniu konsekwentnie podnosił, iż D. K. miał jeden tylko raz kopnąć w drzwi pojazdu, a ponadto, że drzwi te były w tym momencie uchylone. Przeprowadzone po zdarzeniu oględziny samochodu potwierdziły, że na drzwiach rzeczywiście widoczne jest świeże odwzorowanie odcisku podeszwy buta, a niezależnie od tego stwierdzono w innym miejscu tychże drzwi odprysk lakieru oraz wgniecenie

– co do
których M. K.
twierdził, iż są
to uszkodzenia
powstałe właśnie
w wyniku tego
kopnięcia. Tyle
tylko, że w
światle opinii
biegłego,
odległość
dzieląca miejsce
z odciskiem
buta od miejsca
odprysku lakieru
oraz wgniecenia
jest na tyle duża,
że wyklucza, aby
wskutek jednego
kopnięcia
ukierunkowanego
w tę część
drzwi, na której
znajduje się
odcisk
podeszwy,
jednocześnie
powstały
wspomniane
odprysk oraz
wgniecenie. Tym
samym taki
mechanizm
powstania tych
uszkodzeń, jaki
wynika z zeznań
M. K. (jedno
kopnięcie),
uznać należy za
niewiarygodny.
Nawet zatem
gdyby przyjąć, iż
odcisk podeszwy
buta
rzeczywiście
uwiarygadnia
twierdzenie M.
K., iż D. K.
kopnął w drzwi
samochodu, to

uszkodzenia, do jakich odwołuje się akt oskarżenia i tak z tego powodu by nie powstały. Niezależnie od tego biegły wskazywał, że uszkodzenia drzwi znajdujące się pod klamką i przy ich krawędzi mogło powstać wskutek kopnięcia w ten element, jednakże z zastrzeżeniem, że mogło to nastąpić tylko przy zamkniętych drzwiach. Przy otwartych bądź uchylonych drzwiach, niezależnie od szerokości ich rozwarcia, kopnięcie nie spowodowałoby poddania się struktury tych drzwi, tylko ich zamknięcie. Mając to wszystko na uwadze sąd odwoławczy powziął wątpliwość, czy przedstawiony przez M. K. tok zdarzenia odpowiada jego rzeczywistemu przebiegowi, a w szczególności, czy opisane w

akcie oskarżenia uszkodzenia nie istniały już wcześniej. Nie można tego wykluczyć mając zwłaszcza na uwadze wiek samochodu oraz, że miejsce, w którym je stwierdzono, jest zazwyczaj narażone na podobne uszkodzenia podczas nieostrożnego otwierania drzwi i przypadkowego ich kontaktu z przeszkodą. W konsekwencji sąd odwoławczy uznał, że brak jest na tyle wiarygodnej podstawy dowodowej, aby podzielić przekonanie sądu I instancji o tym, że uszkodzenia te spowodował oskarżony.

Wobec zmiany wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzuczonego czynu, odnoszenie się do zarzutów o rażącej surowości kary oraz wniosków o jej złagodzenie uznać należy za

beprzedmiotowe w rozumieniu art. 436 kpk.		
Wniosek		
zmiana zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od przypisanego mu czynu	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Omówiono powyżej. Odnoszenie się do pozostałych wniosków uznać należy za beprzedmiotowe w rozumieniu art. 436 kpk.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
1.		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		

ZSTRZYGNIĘCIE

5. SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji	
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji	
0.0.11.	Przedmiot i zakres zmiany
o.0.1całość zaskarżonego wyroku	
Zwięźle o powodach zmiany	
Omówiono powyżej	
0.15.3. Uchylenie	

wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia			
1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			

4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
6. Koszty Procesu			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
2 i 3	O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 632 pkt 2 kpk, wedle którego w sytuacji uniewinnienia oskarżonego w sprawie z oskarżenia publicznego,		

	koszty procesu ponosi Skarb Państwa	
7. PODPIS		